

רגלים ושריון. צילום נדיר זה ממחיש את שיטת הלחימה שהופעלה בכיבוש המוצבים והכיסים בחצי האי סיני. צירוף זה מאפשר חיפוי הדדי בין השריון לבין עצמו ובין השריון

לחיל הרגלים, הזרזו יותר מן השריון, אך חשוף יותר לפגיעת אש האויב. חקנה הארוך של התותחים שעל גבי הטנקים מצוי בטנקים מטיפוס "סופאר-רמאן" חודשים.

זכתה לכרטיס ביקור של הלוחמים הישראליים. תחילה ירו ואחר חדרו פנימה לראות אם לא נשאר מישהו בפנים. טיחוחי יריות וזעקת גופלים קדמו את פני השמש העולה.

תמיד אמרתי הייתי בצבא לא בשביל עבד אלנאצר. הייתי בצבא בשביל מצרים. כדי להשמיד את ישראל? חס וחלילה. ענה כשהוא מיבב. תמיד רציתי שלום עם ישראל. רק רציתי שלא תהיה בעייה של פליטים.

לכיוון אל-עריש, מרכז היישוב החשוב ביר תר בסיני, בו יושבים שנים מתוך כל שלר שה תושבים בחציהאי.

חיל האחזר יצא כחלון המחנה, כשהוא תוקף את השיירות המצרות שברחו ללא סדר מרפית דרומה, בכביש החוף. הטנקים שבאו בעיקבותיו כבר מצאו את הדרכים וזרועות מכוניות נטושות, גחיות חיילים, טנקים שלמים הרוסים ונשק לרוב. פה ושם נראו חיילים מצריים נמלטים בכל כוח רגליהם, כשהם זורקים מאחורי גבם את נשקם.

רבים מהם הסירו גם את מדיהם ונעליהם, כדי להקל עליהם את המנוסה. בדרך זו קר ה, יוכלו להתערב בין אלפי הפליטים.

היו במחנה שלך פדיון? לא שמעתי על פדיון אצלי במחנה. אני לא קורא עיתונים. לא ידעתי מה שהם ער שים. אני לא משקר. באמת לא ידעתי. תמיד אמרתי שעבד אלנאצר לא טוב. אף פעם לא רציתי מלחמה עם ישראל. רק אל תהרגו אותי...

לשבויים סופקו שמיכות ומזון. לא היה רכב פנוי להובילם מיד למחנה שבויים. בר נתיים, הודיעו על משלוח של 200 שבויים נוספים. אל אלוהים, הפליט הסגן הממונה על השבויים, מה נעשה בכולם?

הם יחיו יותר טוב ממני, ענה חיל שחור-עיניים. אני גר עדיין במעברה.

מלחמה סמלית

תוך שעות אחדות, הפכה רפיח ל עורף. השריונים המשיכו בהתקדמותם

אותה שעה כבר עלה על אל-עריש גם כוח נוסף, מדורם. המשימה העיקרית הוטלה על כוח זה. היה עליו להבדיר כוח מצרי, ש ישב בשני מוצבים מבוצרים, גדושים בטנקים ובנשק אנטי-טנקי, מוקפים גדרות ר מוקשים. יהיה צורך בחטיבה. נאנח מפחד הכוח כשנשא את עיניו למוצבים, שמהם נפתחה כבר אש ראשונה, מבשרת-דעות, אל תוך חשכת הלילה היורד. אולם להפתעת הכל, לא היה צורך במלחמה מרה. שני המוצבים נכנעו מיד. ההתנגדות שלהם הר תה רק סמלית, כדי שלא ייאמר עליהם ש

יחידות צה"ל המנצחות נכנסו לעיר הפד רחת משני מבואותיה, כשנציגי התושבים מקדמים את פניהם בברכות. אך חשוב יותר היה השלל העצום שנמצא בעיר ובסביבתה, ושעוד הרבה אפסאים יצטרכו לעמול ימים ולילות כדי לסכם את כמותו וערכו. עשרות טנקים מטיפוסים שונים, מורחיים ומעריבים גם יחד, נשארו עומדים שלמים ומוכנים לנוע בכיוון הפוך. מאות מאיות חדשות, מחסני תחמושת, אספקה מכל סוגיה.

זו לא היתה מלחמה, התלונן אחד מ כובשי אל-עריש, הרגשנו את עצמנו כ גוברים מטעם קרן המגן.

אולם לא כל המוצבים נכבשו עדיין. על אחד מהם היה נטוש קרב מר לאור היום הבהיר. היה צורך לחסלם בכל מחיר, על מנת לפתוח את הדרך לשריונים, העתידים להתקדם בכיוון אל-עריש. הרעש והאבק גילו פתאום מניפה פרושה של שריונים ר חילים המתקדמים בקיצבם האטי לעבר המור צבים. אחד מהם עלה על גדר-המוצב הבלתי נכבש. וחל אחר פרץ בעקבותיו, הכריע את הגדר. הרגלים נרצו לתעלות-הקשר. כיבוש המוצבים נשלם.

אסתיכות, השתערו החיילים לנוח על ורידה-מנה החמוצים-מדם, בצלו של תותח אנטי-טנקי מתוצרת צינית. עכשיו אני חייל, צהיר לדי בחיוך זורח, אני חדש בצבא, אבל אני מרגיש את עצמי כמו נטוליון. צבי העדיף לערוך ביקור במשכנו של הסרן המצרי, יהי-בהייה, התי פעל, כמה שהם עשירים כאן! אצל הסרן יש מיטה נהדרת, רדיו עם רמקול עליד המיטה, המון תמרוקים ועשרות תמונות של חתיכות צבעוניות מעיתונים מצריים על הקירות.

המנוחה לא ארכה. מה העיניים, חב רה, הופיע המפקד, כולו סעון מרץ-פעולה כמו תמיד, תתפסו עמדות. התקפת-נגד יכלה לבוא בכל רגע.

אל תהרגו אותי!

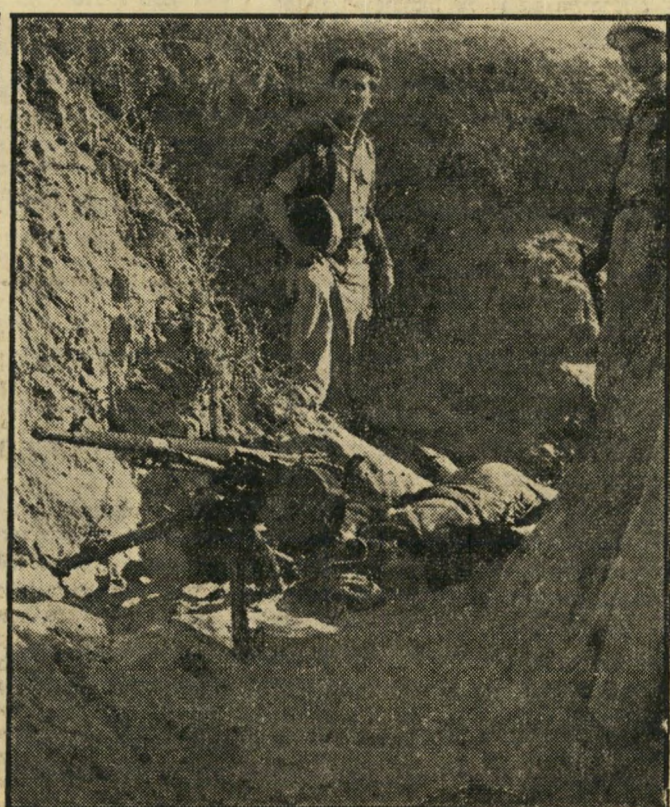
א ל רפיח העיר כבר נכנסו הטנקים כמו במסע טיול של סוף השבוע. הם נהגו ממחנה-צבא אחד אל כשנהו, תוך טר הר השטח מכל התנגדות. בעלות השמש אל מרכז השמים, כבר התנוסס דגל ישראל מעל לעיר, שאיכסנה כבר פעם אלפים מחב רי אירגון ההגנה, אך לא ככובשים כי אם כעצירי הצבא הבריטי, אחרי השבת השחור רה.

הפעם החלו המחנות להתמלא שבויים אחרים — שבויי הצבא המצרי, שהחלו לני הור למכלאות כשידיהם על ראשם ועיניהם קשורות, כשהם מובלים על-ידי חיילי צה"ל, וגם ללא ליווי כלל, בבואם להתמסר מרצונם.

בין השבויים התבלטה דמותו של הרב סרן המצרי גלאל סיד, מטופח-הציפורניים דקה-שפם. הוא רעד מפחד. אל תהרגו אותי! גנח, אל תהרגו אותי! כשהסירו מעל פניו את המטפחת, נראו עיניו מעור תות-המבט מתרוצצות בחוריהן.

למה נכנעתם כל כך מהר? שאלו אותו. סדי השיב, רועד כולו: כל כך הרבה תותחים, והמטוסים, המטוסים עשו בנו ש מות. הקצינים התחילו לברוח עוד לפני ה חיילים.

אתה תושב שעבד אלנאצר הצליח במה שעשה? תמיד אמרתי שעבד אלנאצר לא טוב.

מוות בחפירה. חיילי צה"ל סוקרים את גחיתו של מקלטן מצרי, שנפל בתוך תעלה ליד המקלט שלו, שהוא מתוצרת סובייטית חזישה. מיד לאחר הכיבוש, מהח נושא לסקרנות תושבת חתיקה.